

หวงรัก

บทที่ 3

เช้าวันแรกหลังจากหลายปีที่จากไป ชายหนุ่มตื่นขึ้นด้วยความรู้สึกโล่งใจ ไม่คาดว่ากลางคืนในบ้านหลังนี้ในห้องที่เคยให้ความรู้สึกบีบคั้นกดดัน กลับผ่านพ้นอย่างง่ายดาย

ฟ้ายังไม่สว่าง ทว่าเขารู้สึกสดชื่น ตาสว่างเต็มที่

ชายหนุ่มยกท่อนแขนขวามือของแสงดาวที่ทอดขวางผ่านลำตัว ออกวางข้างกาย ในขณะที่สิ่งที่ทำให้รู้สึกอึดอัด ก็คือท่อนแขนที่เคยให้ความอบอุ่นมาก่อนนั้นแหละ

เขาพบแสงดาวเมื่อสามปีก่อน แสงดาวไปอเมริกาเพื่อเรียน แต่กลับไม่ได้เรียนอะไรเป็นเรื่องเป็นราว ทางบ้านของเธอส่งเงินให้บ้างไม่ให้บ้าง ชายหนุ่มจึงต้องอดหนุนจนเจือ เงินทองที่ส่งไปให้เขานั้น นับว่าพอเพียงสำหรับสองคนหากจะใช้อย่างมัธยัสถ์ แต่ก็มีบ่อยครั้งที่พอเขาตามใจเธอ ก็ทำให้ต้องอยู่กันอย่างอับจนจนกว่าเงินก้อนใหม่ จะถูกโอนมาให้ตามกำหนด นั่นทำให้แสงดาวพูดอยู่เสมอว่า

“.....เราลำบากมาด้วยกันนะคะ คุณหนู เราทนนอดทนอยากมาด้วยกัน เวลานี้คุณหนูสบายแล้ว อย่าทิ้งดาวนะคะ...”

เขาไม่ได้คิดคำนึงให้เธอเสียใจว่าเขาไม่เคยต้องพบความลำบากมาก่อนรู้จักเธอ ความจริงที่ปฏิเสธไม่ได้ก็คือแสงดาวช่วยให้เขาพ้นจากความรู้สึกเปลี่ยวดายคับข้อง สิ่งที่เธอหยิบยื่นให้และพาเขาไปนำสีสรรที่น่าอภิรมย์มากลบเกลื่อนความขมขื่นในหัวใจได้ส่วนหนึ่ง

เมื่อแสงดาวขอตามกลับมาอยู่ด้วย เขาก็ตอบตกลง เคยชินที่จะมีสาวสวยผู้นี้เคียงข้าง และยังต้องการให้คนทางนี้ไม่พอใจด้วยความรู้สึกต่อต้านเคืองแค้น

ร่างสูงที่มีหลังไหล่แข็งแรงเดินลงมาที่ห้องข้างล่าง ทุกอย่างยังอยู่ในความเงียบ ชายหนุ่มหยุดยืนที่หน้าภาพเขียนขนาดใหญ่ของมารดาเลี้ยง ภาพส่วนใบหน้าของสตรีสูงศักดิ์เคียดขี้ อยู่ในแสงสลัว อาการที่เห็นเพียงช่วงครึ่งบนลำตัวเป็นชุดไทยเดิม ทัศนียภาพที่ประดับทั้งต่างหู สร้อยคอและเข็มกลัดชิ้นใหญ่ล้วนดูสูงค่า

ชายหนุ่มมองดวงตาเล็กรูประกายกร้าวที่มองตรงออกมาอย่างไม่สะทกสะท้าน ริมฝีปากบางเฉียบของสตรีในภาพปิดสนิท สีหน้าเย็นชาไม่ผิดไปจากที่เขาเคยเห็นในยามมีชีวิต แม้จิตรกรผู้วาดจะพยายามทำให้มันดูอ่อนโยนลง แต่ก็ยังไม่อาจลบเลือนแววกระด้างของสีหน้าออกไปได้

เขายิ้มให้อย่างเยาะหยัน “...แม่ใหญ่จะเต็มใจต้อนรับหรือไม่ก็ตาม แต่ผมก็มาอยู่ที่นี้แล้ว ผมจะอยู่เท่าที่อยากอยู่ และจะไปในทุกขณะที่อยากจะไป... ในที่สุดมันก็เพียงเท่านี้เอง ทุกคนจบลงที่ความตาย แม่ใหญ่เปลืองจิตใจเปลืองชีวิตเกลียดชังเราแล้ว แม่ใหญ่ได้อะไรนอกจากความตาย..... กับความเกลียดชังจากผมและลูกหลานของผม..... ตราบเท่าที่ผมยังมีชีวิตอยู่ ตราบเท่าที่ภาพของแม่ใหญ่ยังอยู่ให้เห็น ผมจะบอกพวกเขาต่อไปและต่อๆ ไป จะไม่มีคำว่าเคารพรักนอกจากชิงชัง.....”

เงียบ ร่างสูงยี่หนึ่ง ดวงตาแวววาวสะท้อนความขมขื่นระคนเกลียดชังและทำทายเป็น.....

เสียงเคลื่อนไหวจากด้านหลังของตัวตึก ทำให้รู้ว่าสาวใช้กำลังจะเข้ามาในบริเวณ ชายหนุ่มขยับตัว ครั้นหมุนตัวจากภาพวาดก็ต้องสะดุ้ง เมื่อพบเข้ากับร่างบางๆ ที่นั่งเงียบอยู่ในอ้อมอุ้งของเก้าอี้นวมซึ่งถูกความมืดบดบังเสียสนิทเมื่อครู่ก่อน แสงเรืองรองที่ค่อย ๆ กระจ่างขึ้นทีละน้อยลอดผ่านบานหน้าต่างกระจกทำให้เห็นร่างในชุดนอนสีชมพูกุหลาบ ใบหน้าในกรอบผมสีน้ำตาลเข้มปรากฏดวงตาดำใหญ่อิดโรยเศร้าซึม

“มานั่งทำอะไรอยู่ตรงนี้” เสียงขุ่นถามอย่างไม่พอใจ เธอจะโกรธตอบก็หาไม่

น้ำเสียงเธออ่อน “คุณหญิงท่านไม่ได้ร้ายกาจขนาดนั้น”

สีหน้าอีกฝ่ายดีขึ้น ดวงตาวาววาม “ถ้าคุณรู้จักเขาเหมือนอย่างที่ผมรู้จัก... ถ้าคุณโดนเข้ากับตัวเองบ้าง...”

“ฉันอยู่กับท่านตลอดสองปีก่อนท่านจะเสียชีวิต” เธอดึงขมริม ๆ

“แล้วเขาเป็นคนแก่นี่น่ารักน่าสงสารหรือเปล่าล่ะ”

“นั่นเป็นเพราะว่าท่านกำลังป่วย... ท่านอยากให้คุณกลับมา...”

“เฮอะ” ชายหนุ่มกระแทกเสียง

ฟ้ารุ่งถอนใจ ขยับลุกขึ้นเพื่อจะกลับไปห้อง

“นั่งอยู่นานเท่าไรแล้ว” เสียงถามยังเข้มเคียด

“นานแล้วค่ะ”

“ทำไม กลัวใครแอบชนของหนีไปหรือยังงัย”

ความจริงก็คือเธอลงมาส่งพีรชต์ แล้วนั่งเสิร์ฟชามอยู่กับภาพของคนที่ผูกพันอย่างจะยึดไว้เป็นที่พึ่ง

“เปล่าค่ะ”

“งั้นทำไมล่ะ”

“ถ้าคุณไม่พอใจ ต่อไปฉันจะไม่ทำอีก”

“ผมไม่ขัดข้องหรอก ถ้าเป็นความพอใจของคุณ” ชายหนุ่มต่อปากคำ “แต่แปลกใจที่คุณนั่งเฝ้าบกริบอยู่ในความมืดแบบนั้น ไม่รู้ว่าพรุ่งนี้หรือวันต่อๆ ไปจะพบอีกที่มุมไหน เวลาเดินอยู่ในบ้านจะได้เตรียมตัวเตรียมใจไว้ก่อน”

หญิงสาวถอนใจอย่างเหนื่อยหน่าย “ฉันไปได้หรือยังคะ”

“เชิญ”

ชายหนุ่มมองตามร่างบางที่สมส่วนในชุดเสื้อนอนมิดชิด ทำเดินอิดโรยท้อแท้ราวคนป่วย เธอเกาะราวบันไดทองเหลืองไปตลอดทาง ในสีหน้าคือรันทรมองของชายหนุ่ม ดวงตาคมเข้มกลับวาววาม... ตีละ... แล้วจะได้เห็นกัน.....

อีกชั่วครู่เมื่อฟ้ารุ่งแดงตัวกลับลงมาเพื่อจะไปทำงานก็ต้องแปลกใจเมื่อพบภริยานั่งตีหมาแพ้อยู่คนเดียวที่โต๊ะอาหาร ชายหนุ่มลดหนังสือพิมพ์ลง สีหน้ากลับไร้ความแปลกแยกผิดจากที่เคย

“นั่งด้วยกันสิ”

หญิงสาวมองอย่างไม่วางใจ แต่ก็วางกระเป๋าลงไถ่

“ขอบคุณค่ะ”

“กำลังจะไปทำงานหรือ”

“ค่ะ”

“พี่ชายผมล่ะ”

“คุณพีรชต์ไปภูเก็ตั้งแต่เช้ามีดแล้วค่ะ... “เครื่องบินออกเจ็ดโมง”

ดวงตาคมเข้มวาววามจับจ้องมองมา ฟ้ารุ่งไม่กล้ามองตอบ เดินไปซังกาแฟแล้วถือมาวางก่อนจะนั่งลง “เห็นบอกว่าจะให้คุณภริยาทำงานที่บริษัทราชการ ตัวเธอเองจะวางมือไปทุ่มเทกับงานทางอื่น”

ชายหนุ่มไหวไหล่ “ยังงัยก็ได้” เขาพูดงาย ๆ

ฟ้ารุ่งแปลกใจ แต่ก็อดโล่งใจไม่ได้ “ตอนนี้ฉันก็มาช่วยงานอยู่ คือหลังจากคุณหญิงเสียฉันก็ว่าง ก็เลยถูกขอร้องให้กลับมาช่วย”

“ดีสิ จะได้สอนงานผมด้วย”

“ฉันไม่เก่งขนาดนั้นหรอกค่ะ”

“ผมเชื่อว่าคุณต้องเก่ง ไม่อย่างนั้น คุณหญิง ไม่ยอมให้คุณแต่งงานกับพี่ชายผมหรอก”

คำพูดคล้ายหยอกเย้า กังวานเสียงกลับเจือเยาะหยัน ฟ้ารุ่งไม่อยากจะมองในทางลบ เสียงของเธอจึงยังคงอ่อนโยนอยู่ดังเดิม

“คุณหญิงท่านกรุณาฉันมาก”

“นับเป็นปรากฏการณ์มหัศจรรย์ของโลกเลยละ”

เธอครั้นที่จะโต้เถียงด้วย “กุญแจรถอยู่ในลิ้นชักตู้ใหญ่ตรงห้องนั่งเล่นนะคะ ถ้าไม่กลัวหลงทางละก็เชิญตามสบาย”

“คุณก็ช่วยนำทางสิ”

เธอมองคนพูดอย่างแปลกใจ ริมฝีปากสีเข้มในท่ามกลางไรหนวดเคราจางๆ คล้อออก... จะยิ้มก็ไม่ใช่

“ยินดีค่ะ แต่หากว่าฉันไม่ว่างก็ใช้คนขับรถที่บริษัทได้ทุกเมื่อ”

“ผมไม่อยากได้คนขับรถ”

“พนักงานที่ปลีกเวลาได้ก็พอมีค่ะ คุณจะเรียกหาใครก็ได้”

“แล้วเรียกคุณฟ้ารุ่ง ได้ไหม”

อีกแล้ว ดวงตาคม ริมฝีปากคลี่ยิ้ม ท่าทีคล้ายพูดเล่น แต่ก็ไม่ใช่...

“ก็ลองเรียกดูสิคะ” เธอวางถ้วยกาแฟ ขยับลุกขึ้น เคยตั้งใจที่จะผูกมิตรกับชายหนุ่ม ผู้ซึ่งเธอได้ยินได้ฟังชื่อและเรื่องราวจากสามีและคุณหญิงผกามาพอสมควร หากแต่พอถึงเวลาเข้าจริง เธอกลับอึดอัดจนอยากจะปลีกหนีให้พ้นๆ “ฉันจะไปทำงานละนะคะ”

ดวงตาวาววามมองตาม

“พรุ่งนี้ผมจะตามไปบริษัทด้วย ถ้าไม่มีอะไรขัดข้อง”

“จะปฐมต้อนรับเลยนะคะ” เธอพูดยิ้มๆ

เช้าวันรุ่งขึ้น ฟ้ารุ่งต้องแปลกใจที่เห็นร่างสูงโปร่งที่ดูแข็งแรงในเครื่องแต่งกายเรียบร้อยเกินคาดยืนรออยู่ที่ห้องอาหาร เสื้อเชิ้ตสีขาวจัดติดกระดุมคอและข้อมือเรียบร้อย ผมหยิกเล็กน้อยถูกหวีเรียบไบหน้าสะอาดแจ่มใส

“ตื่นแต่เช้าเชียวนะคะ คุณภริยา”

“กลัวคุณจะหนีไปก่อน” มุมปากคนพูดคล้ายกับจะมีรอยยิ้ม “ผมจะไปออฟฟิศกับคุณ”

“หรือคะ ตีจ้งเลย วันนี้ฉันตื่นสาย ขอตีหมาแพนிடเดียว
เดียวถึงที่ทำงานแล้วค่อยตีต่อ”

เธอใช้เวลานิดเดียวจริง ๆ จัดการกับหมาแพนด้วยเล็กที่สาวใช้ซิง
มาให้ โบกหน้าอ่อนใส ท่าทางไร้มารยาทำให้ชายหนุ่มอดมอง ไม่ได้
เขาผลอยิ้มออกมาจริง ๆ

“คุณขับรถเร็ว”

ชายหนุ่มตั้งข้อสังเกตขณะที่นั่งคู่กันมาในรถ พ้ารุ่งตอบว่า
“เร่งได้ก็ต้องเร่งคะ ต้องรีบทำเวลาเพราะถ้าช้านิดเดียวอาจเจอช่วง
รถติด รถติดที่นี่เขาติดแบบสาหัส”

“ผมเป็นห่วง คนสวยแล้วก็อายุยังน้อยอย่างคุณน่าจะถนอมตัว
ไว้ แทนที่จะเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายกับการขับรถเร็วขนาดนี้”

หญิงสาวยิ้มให้ เธอมักจะขับรถคนเดียว บ่อยครั้งที่ความ
กดดันในส่วนลึกทำให้หันมาระบายออกกับการเร่งความเร็ว แล้วมันก็
ติดเป็นนิสัยโดยไม่รู้ตัว

พื้นที่ของสำนักงาน กินบริเวณตลอดทั้งชั้นของอาคารธุรกิจ
การค้าใหญ่ในย่านเจริญที่สุดแห่งหนึ่ง ยังไม่ถึงเวลาเข้าทำงาน
ผู้คนจึงยังไม่พลุกพล่าน แต่พนักงานทำความสะอาดและพนักงาน
บางคนเริ่มทำงานกันแล้ว

เธอพาร่างสูงที่แข็งแรงเดินผ่านกลุ่มโต๊ะทำงาน ซึ่งมีเครื่อง
คอมพิวเตอร์ตั้งอยู่เกือบทุกโต๊ะ อธิบายรวดเร็วถึงที่ตั้งของแผนก
งานต่างๆ จนมาถึงแถวห้องซึ่งกันออกจากส่วนรวม เปิดประตูให้
“นี่คือห้องทำงานของคุณภูริคะ”

เธอหลีกเลี่ยงให้เขาเดินผ่านเข้าไปข้างใน โต๊ะทำงานขนาดใหญ่
ใหม่เอี่ยมเพิ่งจะถูกจัดหามาตั้ง มีตู้วางเอกสารซึ่งว่างเปล่า และ
เก้าอี้รับแขก “เดิมทีนี่เป็นห้องประชุมสำหรับกลุ่มย่อย ๆ แต่หลังๆ
นี่ไม่ค่อยได้ใช้ ก็เลยย้ายโต๊ะประชุมไปตั้งที่ห้องอื่นคะ”

“ให้ผมหนึ่งคนเดี่ยวโดดเดี่ยวอย่างนี้นะหรือ”

“หนึ่งคนเดี่ยว แต่คงไม่โดดเดี่ยวหรอกคะ ประตูห้องคุณภูริ
คงไม่มีโอกาสได้ปิดเลย”

“แล้วโต๊ะของคุณล่ะ”

“อยู่อีกด้านหนึ่งคะ ฉันตรวจสอบระบบงาน กับรับหน้าที่
ชั่วคราวเช่นอนุมัติบางอย่าง กับลงชื่อการตรวจสอบรับรองเอกสาร
รวมทั้งรายงานต่างๆ ด้วย ฉันต้องนั่งอ่านเอกสารทั้งวัน ความจริง
ก็มีคนช่วย แต่เพราะว่าเพิ่งกลับมาไม่นานก็เลยอยากจะได้ดูแลเหี้ยม
สักหน่อยก่อน”

“ทำไมไม่มาช่วย..เขา.. ทางนี้”

“กลัวจะเสียการปกครองคะ คุณพีร์ชต์ ระวังมากเรื่องงาน
ไม่เอา... ครอบครั้ว... มาปะปน”

“ถ้าเป็นผมคงไม่ยากใช้ใครอื่นทำงานใกล้ตัว”

“คุณพีร์ชต์เป็นนายที่ดี ทำงานเก่ง เขาคงมีเหตุผล”

“สำหรับผม ความรักต้องอยู่เหนือเหตุผล”

“อย่างนั้นไม่ค่อยดีนะคะ”

“ไม่ดียังไง”

“เหตุผลต้องมาก่อนทุกอย่าง”

“ยกเว้นความรัก”

พ้ารุ่งหัวเราะ และดวงตาคมเข้มที่จับมองอยู่ก็ราววามขึ้น
เธอคิดว่าเขาช่างดูดีเวลายิ้ม

ชายหนุ่มก็คิดถึงเธออย่างเดียวกัน.....

เธอกำลังพูดเรื่องงานกับผู้ช่วย เมื่อร่างสูงมายืนฟังดูเดี่ยวซึ่ง
กันโต๊ะทำงานของเธอ ให้เป็นส่วนสัดจากพนักงานอื่น พ้ารุ่งหันมา
แปลกใจเมื่อเห็นว่าเป็นใคร

“คุณภูริ...”

“เชิญตามสบาย ผมไม่ได้มีธุระอะไร”

ชายหนุ่มทำที่ตามสบายขณะยืนรอ บรรดาพนักงานในบริเวณ
ต่างหันมามอง พอสบตาคมวาววามและรอยยิ้มทักทายก็มีอาการ
ขัดเขิน หยิบจับอะไรไม่ถูกไปตาม ๆ กัน

ทุกคนเข้าใจดีว่าเขาคือน้องชายคนเดียวของ “เจ้านายใหญ่”

อีกชั่วครู่ สตรีที่นั่งสนทนากับหญิงสาวโดยมีแฟ้มเอกสารอยู่ใน
มือก็ลุกเดินยอบตัวผ่านไป ชายหนุ่ม เดินมานั่งแทนที่

“กำลังยุ่งอยู่หรือ”

“ไม่ยุ่งหรอกคะ” รอยยิ้มที่ส่งให้เขาดูแจ่มใส โบกหน้าอ่อน
ไม่น่าจะอยู่ในระดับผู้บริหาร พนักงานส่วนใหญ่มีอายุมากกว่าเธอ
รวมทั้งผู้ช่วยของเธอด้วย

“เดินมาเปลี่ยนบรรยากาศหรือคะ ทำงานสนุกไหม”

“ครับ สนุก แต่ตอนนี้เครียดแทบแย่แล้ว รับอะไรต่อไม่ไหว

ขอพักไปกินอาหารกลางวันก่อน ตอนบ่ายค่อยลุยใหม่”

ฟ้ารุ่งเหลือบดูนาฬิกา “นี่ก็ใกล้เที่ยงแล้ว... คุณภุริจะใช้รถหรือเปล่านั้น ฉันจะถามให้ว่าคั่นไหนว่าง”

“ขอใช้รถของคุณได้ไหม”

“ได้เลยค่ะ” อาการตอบรับไม่ลังเล เปิดลิ้นชักโต๊ะทำงานหยิบกุญแจรถออกมาส่งให้ อีกฝ่ายกลับไม่เคลื่อนไหว

“คุณก็ขับให้ด้วยสิ”

หญิงสาวงออยู่ชั่วคราวก็หัวเราะ ทำที่ลังเลทำให้ชายหนุ่มต้องกล่าวต่อเป็นเชิงรบเร้า “ผมมาใหม่ จะรู้ได้อย่างไรว่าจะหาอะไรกินได้ที่ไหน ถนนหนทางก็ไม่รู้จัก ขึ้นขับออกไปเองมีหวังไม่ได้กลับมาแน่”

“คงไม่ถึงอย่างนั้นกระมังคะ คุณอยู่เมืองนอกไม่มีปัญหาจะมีปัญหาในกรุงเทพฯก็ให้รู้ไป”

“จะพาไปเลี้ยงที่ไหนดีขอรับกระผม”

ฟ้ารุ่งกลับหย่อนกุญแจกลับลงในลิ้นชัก “เราเดินกันไปดีกว่านะคะ ใกล้ๆ นี้มีร้านอาหารหลายร้าน เลือกได้ตามใจชอบ”

“กลางวันนี่ให้คุณเลือก แต่ครั้งต่อไปต้องให้ผมเป็นคนเลือกนะ”

เธอไม่กล้าต่อปากต่อคำ ความจริงไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะสร้างมิตรภาพกับน้องชายของสามี ผู้ซึ่งทั้งอยู่ในบ้านและทำงานที่เดียวกัน แต่ดวงตาคมที่ช่างจับมองมาค่อนสิ... ช่างวาววามนั้ก จะเป็นมิตรก็ไม่ใช่ ศัตรูก็ไม่เชิง เธอไม่อยากจะระแวง แต่จะวางใจก็ไม่กล้า...

ไม่มีร่างของชายหนุ่มปรากฏให้เห็นเมื่อฟ้ารุ่งตีหมาแพเสร็จและขับรถออกมาจากบ้านในเวลาเช้าของวันรุ่งขึ้น รถเก๋งค่อนข้างใหม่ซึ่งเธอนำกุญแจไปให้ก่อนแยกกันกลับบ้านยังจอดนิ่งอยู่ข้างรถของเธอ เขาคงจะยังไม่ตื่น

พอสายเธอก็ได้รับโทรศัพท์จากต้นทางภายในบริเวณเดียวกัน “ผมตื่นสาย” เขาทำเสียงสำนึกผิด

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ อย่างกังวลเลย”

“กลางวันนี่ผมจะไปกับคุณอุทัย” ฝ่ายนั้นรายงาน หญิงสาวคิดว่านั่นช่างไม่จำเป็นเลย “เขาจะพาไปทานข้าวกับลูกค้า”

“ค่ะ”

“เย็นนี้ขออาศัยกลับบ้านด้วยคนนะครับ”

“อ้าว ก็คุณภุริมีรถใช้แล้วนี่คะ”

“ดาวเขาขอยืมไปใช้”

หญิงสาวจึงต้องรับคำ.....

เย็นนั้น ชายหนุ่มยังคงหมกมุ่นอยู่กับแฟ้มเอกสารมากมายซึ่งเปิดกางอยู่เต็มโต๊ะ เครื่องคอมพิวเตอร์เพิ่งได้รับการติดตั้งอยู่ทางด้านขวามือ ภาพบนจอเป็นกราฟวงกลมระบายสีต่าง ๆ เขาหันมามองเธอก่อนจะหันกลับไปยังสิ่งที่กำลังสนใจ

“นั่งก่อน ผมขอเวลาอีกประเดี๋ยวนะ”

หญิงสาวจึงนั่งมองเงียบๆ นึกดีใจที่ชายหนุ่มให้ความสนใจกับงานอย่างจริงจัง ใบหน้าที่ก้มนิดๆ นั้นดูดี คิ้วเข้มยาวได้รูป จมูกโด่งริมฝีปากเรียวยาวรอบด้วยไรเคราเขียวอ่อนทาบทับอยู่บนใบหน้าสะอาดสะอาดที่จริงเขาก็มีส่วนคล้ายพี่ชาย แต่ดวงตาสวยจัดที่ส่งประกายประหลาดค่อนช่างแตกต่าง และเป็น สิ่งเดียวบนใบหน้าของเขาที่หญิงสาวไม่สะอึกใจที่จะมอง

จนกระทั่ง ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นจากบรรดาแฟ้มเอกสาร

“นั่งเงียบเป็นแมวเชียว”

“ถ้าเสียงดังคุณทำงานไม่เสร็จก็จะขอต่อเวลาอีกสิคะ”

ชายหนุ่มยิ้มยั่ว เก็บแฟ้มที่ละแฟ้ม

“เคยโดนมาแล้วละสิ ทำงานจนเลยเวลา พอถึงเวลาของคุณคุณก็ขอชดเชย คิดค่าเสียหายให้เต็มทีไปเลยสิ”

พอเข้าใจว่าเขาหมายถึงพีริชต์ เธอก็ได้แต่ยิ้มจืดๆ

ใบหน้าคมเข้มสีสะอาดส่งประกายตาระริกรมองมา รอยยิ้มหม่นที่มองเมินไปทางอื่นจุดประกายเยาะหยันให้ชายหนุ่ม

พอเสร็จจากจัดแฟ้มเข้าระเบียบ ร่างสูงที่ดูแข็งแรงเคร่งครัดก็ลุกขึ้นยืน

“เสร็จแล้วครับผม”

เขาจับประตูเปิดรอให้เธอผ่านออกไปก่อน ด้วยท่าที่สบายใจพนักงานยังเหลือค้างอยู่หลายคนต่างมองพลาจยิ้มให้ บ้างก็ค้อมศีรษะรำล้า ร่างสมส่วนในเครื่องแต่งกายทันสมัยของสตรีผู้หนึ่ง สวมเสื้อสุทรีรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า กระโปรงสั้นจัดเข้าชุดกัน กำลังยืนคุยกับเพื่อนอยู่ที่ทางเดิน ใบหน้าแต่งไว้เข้มหันมายิ้มให้อย่างอ่อนหวาน เอ่ยทักถาม

“จะกลับหรือคะ”

ชายหนุ่มยิ้มตอบ “ครับ พรุ่งนี้พบกัน”

รอยยิ้มในเครื่องสำอางหน้าส่งเลยมาให้ฟ้ารุ่ง แต่ไม่ใช่ใน
กิริยาอ่อนน้อมเท่าที่ให้กับชายหนุ่ม

ชายหนุ่มหันมาบอกเธอว่า “คะนี่เป็นเลขของคุณอุทัย”
“ฉันรู้แล้ว” ฟ้ารุ่งพูดยิ้มๆ
เขาฆ่าตัวเองที่ข้างบอกเธอว่าใครเป็นใคร

เดินตามกันจนมาถึงที่จอดรถในอีกอาคารหนึ่งซึ่งมีทางเดินเชื่อม
ติดต่อกัน เธอหยุดที่รถสีงาช้างคันเล็ก เปิดกระเป๋าหยิบกุญแจ
มือขาวเรียวยาวใหญ่ได้รูปยื่นมาใกล้ “ขอผมขับ”

เธอส่งกุญแจให้โดยดี

ชั่วครู่เขาก็พารถเข้าไปอยู่ในผิวการจราจรที่หนาแน่นและสับสน
ฟ้ารุ่งแนะนำทางเป็นระยะ ไม่พูดมากเพื่อให้เขามีสมาธิกับการขับรถ
ในสภาพถนนที่ไม่เคยคุ้น หากไม่ใช่การบอกทิศทาง หรือว่าเขาไม่
ถามให้ต้องตอบ เธอก็แทบไม่มีเรื่องจะเอ่ยปาก

“คุณไม่ช่างพูดเลยนะ” ชายหนุ่มตั้งข้อสังเกต “แต่เวลา
อยู่กับพี่ชายผม คุณคงไม่เจียบอย่างนี้ใช่ไหม”

“ฉันไม่เคยสังเกตตัวเองมาก่อนเลยคะ”

“บทจะพูดแต่ละคำก็คมยิ่งกั้มิด”

ฟ้ารุ่งหัวเราะ “อย่างนั้นเชียวหรือคะ”

“คุณคงเป็นเด็กดี หัวแข็งไม่เบาเลย”

“แล้วคุณภูริละ”

“ผมหัวแข็งและดีมากกว่าคุณหลายเท่า”

“แล้วยังรันอีกต่างหาก” เธอแหง

เขาหันมายิ้ม “พวกเขาว่าผมกั้นอย่างนั้นใช่ไหม”

“พูดกั้นอย่างเอ็นดูคะ”

“ไม่เชื่อ”

เธอไม่อยากจะต่อปากต่อคำในเรื่องที่เกี่ยวพันไปถึงบุคคลอีก
สองคนซึ่งเข้ากับเขาไม่ได้

“เข้าช่องขวาได้แล้วนะคะ เราต้องเลี้ยวขวาข้างหน้า...”

เธอบอกแต่ไกล แต่ที่ชายหนุ่มจะสนใจก็หาไม่ “คุณภูริคะ เราต้อง
เลี้ยวขวา ไม่อย่างนั้นจะต้องไปยูเทิร์นข้างหน้าอีกไกลเชียว ขวาคะ”

อีกฝ่ายหันมายิ้มขณะที่พารถผ่านทางแยก

“เรื่องอะไรจะกลับบ้าน วันนี้ถึงตามเลือกร้านอาหารแล้วนี่”

“อ้อ...” เสียงครางรับรู้ สีหน้าบอกความรู้สึกอึดอัด ฟ้ารุ่งไม่
เคยชินกับการอยู่นอกบ้านในเวลาค่ำมืดโดยไม่ได้เตรียมล่วงหน้า

“แต่ว่าเย็นนี้ฉันควรจะรีบกลับบ้านนะคะ”

“มีปัญหาอะไรหรือ” เสียงถามคล้ายขุ่นข้อง

“คือ... ไม่ทราบว่าคุณพีรชต์จะกลับเมื่อไหร่คะ”

“ในเมื่อเขาไม่บอก ก็ไม่ต้องไปสนใจ ถ้าบอกแล้วคุณไม่อยู่ชั
ค่อยมาต่อว่ากัน”

เธอนิ่งอย่างไม่เห็นด้วย

“ทำไม คุณไม่เคยกลับบ้านผิดเวลาเลยหรือ”

“ไม่เคยคะ” เสียงตอบมั่นใจ หญิงสาวดำเนินชีวิตเหมือน
อยู่ในกรอบมาตลอด ทุกอย่างถูกต้องเฉียบตรงตามระเบียบมาเป็น
เวลานานจนติดเป็นนิสัยไปแล้ว

“เด็กดี” น้ำเสียงชายหนุ่มประชดประชัน “เป็นเด็กดีนี่
ยากไหมนะ” เมื่อไม่ได้รับคำตอบนอกจากยิ้มจืดๆ เขาก็พูดต่อ

“เป็นเด็กเลวอย่างผมดีกว่า ง่ายกว่ากั้นเยอะเลย”

“ไม่หรอกคะ”

“ไม่เลวหรือว่าไม่ง่าย”

“ไม่ง่ายคะ” เธอแกล้งเย้า

“แปลว่าผมก็เลวจริงๆ”

“ฉันไม่ได้พูดนะคะ”

เขายิ้มมีนัย “อยากรู้จ้กถ้าอยู่ด้วยกันไปสักพักแล้วใครจะ
เปลี่ยนใคร ผมเปลี่ยนคุณหรือว่าคุณเปลี่ยนผม แต่ที่เปลี่ยนผม
ไม่ได้ง่ายๆ หรอกนะ จะบอกให้”

“เปลี่ยนฉันก็ไม่ง่ายคะ”

“พันกั้นไหมล่ะ” ชายหนุ่มหมายมาด

ฟ้ารุ่งยิ้มช้อ “ได้เลยคะ”

เขาเลือกร้านอาหารในย่านการค้าซึ่ง จงใจตกแต่งให้ดูสวยแบบ
ทึบทึม ภายในยังมีดีสลัว ในระหว่างโต๊ะยังก่อแฉงคอนกรีตปลูกไม้ใบ
ประดับโปร่งๆ ในระดับพอบังตา มุมหนึ่งเป็นที่ตั้งของเปียโนเดี่ยว
ในขณะนั้นนักดนตรีกำลังบรรเลงเพลงทำนองแผ่วพลิ้วอ่อนหวาน
มองลึกเข้าไปในความมืดสลัว เห็นเทียนไขเล็กๆ ส่งแสงวอมววม
อยู่บนโต๊ะบางตัว เห็นเงาคนนั่งชดใกล้คลอเคลียกันเป็นคู่ๆ

มีโต๊ะว่างอยู่ในระหว่างทางเดิน ฟ้ารุ่งสะดวใจที่จะนั่งลง

เพราะดูเหมือนจะเป็นที่ซึ่งสว่างที่สุดในบริเวณ

“เคยมาที่แบบนี้หรือเปล่า”

เธอรู้สึกว่ามันเป็นคำถามที่แปลก แต่คำตอบยิ่งแปลกกว่า

“ไม่เคยเลยคะ”

“เคยแต่ไปที่อื่น..... ที่โรมันติกกว่านี้”

เธอไม่เคยไปที่ไหนมาก่อนเลย หากจะเคยบ้างก่อนรับหน้าที่ดูแลคุณหญิงผากก็เป็น การไปกันเป็นกลุ่มใหญ่จับมือกันด้วยกัน ไม่เคยเลยกับสามีเพียงสองต่อสอง.....

ร่างสูงลงนั่งสบายอยู่ในมุมที่ติดกัน ราวกับเคยคุ้นกับสถานที่เป็นอย่างดี เขามองหญิงสาวด้วยประกายตาแวววามเจียมอยู่บนใบหน้า บริกรรมสรวล สวมกระโปรงสั้นมากันทุกคน เดินมาค้อมกายต้อนรับส่งเมนูอาหารให้คนละเล่ม ในท่าที่ไร้วลของภุริ ฟ้ารุ่งกลับกระวนกระวายใจจนไม่สามารถเลือกอาหารได้ พีรัชต์อาจจะกลับมาจากภูเก็ตแล้ว ไม่เคยเลยสักครั้งที่เธอจะไม่อยู่เมื่อสามีกลับบ้าน

เธอไม่หิว ไม่มีสมาธิจะอ่านเมนู

“ไหนๆ คุณภุริก็เลือกร้านแล้ว ช่วยเลือกอาหารให้ด้วยนะคะ”

“เห็นผมเป็นผู้ชำนาญไปได้” ปากกล่าว แต่ใส่สายตาไปตามรายการ เขาสั่งอาหารโดยใช้เวลาไม่นาน

“สั่งเยอะแยะ ประเดี้ยวทานไม่หมด”

“เขาเสิร์ฟอย่างละนิดเดียวเอง”

“นี่ขนาดเพิ่งมานะคะ รู้ดีไปหมด”

“อีกหน่อยก็รู้มากกว่าคุณ”

“ตอนนี้ก็อาจจะรู้มากกว่าแล้วละคะ”

“แม่ชี...” ชายหนุ่มพูดยิ้มๆ ดวงตาคมส่งประกายวาววับ

แก้วไวน์ที่ถูกวางลงตรงหน้าทำให้ฟ้ารุ่งต้องรีบพูด

“ขอน้ำเปล่าดีกว่าค่ะ”

“วันนี้ผมเลือกทุกอย่าง จำไม่ได้หรือ”

“แต่ถ้าฉันดื่ม ก็คงพบบ่อยตรงนี้แน่ๆ เลย”

“ถึงนั้นเชียว”

“จริงๆ ค่ะ” เธอบอกเล่าชื่อๆ “ความจริงที่บ้านมีไวน์หลายขวด คุณพี่ชอบก็เลยซื้อ เป็นไวน์ที่รสชาติดีมาก แล้วมันก็ช่วยมากเวลานอนไม่หลับ”

“ทำไม นอนไม่หลับบ่อย ๆ หรือ”

ฟ้ารุ่ง รู้ตัวว่าผลอ รู้สึกอึดอัดที่จะหาคำมาอธิบาย เธอเล่าเป็นเรื่องเป็นราว ทั้งที่เป็นความจริงอยู่เพียงครั้งเดียว

“ตอนดูแลคุณหญิง ฉันนอนดึก แล้วก็ตื่นกลางคืนมาดูท่านก็เลยติดนิสยานอนไม่ตลอด หลังจากคุณหญิงเสีย หมอให้ยานอนหลับ แต่ฉันพยายามไม่กิน บางครั้งก็เลยดื่มไวน์เพราะมันช่วยได้มาก”

คนฟังยิ้มกริ่ม

“ไม่เป็นไร ถ้าคุณหลับผมจะแบกคุณกลับบ้านเอง”

“แหม.....” หญิงสาวทำสีหน้าไม่ถูก

เขายกแก้วเครื่องดื่มยื่นออกมาข้างหน้า “เพื่อมิตรภาพ”

ฟ้ารุ่งจึงต้องยกแก้วของเธอขึ้นบ้าง “เพื่อมิตรภาพค่ะ”

แก้วใสกระทบกัน เสียงดังคลิ้ง เธอยิ้มให้ดวงตาคมวาววามของคนที่นั่งจับจ้องมองอยู่ ก่อนจะผินใจจรดแก้วกับริมฝีปาก จิบเมรัยสีแดงเข้ม กลั๊กลิ้นผ่านลำคอ

ดวงตาคมวาววามของชายหนุ่มจงใจจับนิ่งอยู่ที่ใบหน้าเธอนานกว่าปรกติ จนเธอต้องหลบตา

“ผมดื่มเท่าไรให้คุณก็ดื่มเท่านั้นดีไหม ผมครึ่งแก้ว คุณก็ครึ่งแก้วด้วย”

“โอ๊ย ไม่ไหวหรอกค่ะ ฉันไม่สู้”

“ไม่เสียเปรียบหรอกนะ แก้วเบียร์ของผมใหญ่เบ้อเริ่ม รินทีละเต็มแก้ว แก้วไวน์ของคุณเล็กนิดเดียว แล้วก็รินทีละครั้งเดียวเท่านั้นเอง”

“ก็ยังไม่สู้อยู่ดี”

“ทำไมใจเสาะจัง นึกว่าเก่งเสียอีก”

“อีกหน่อยอาจจะเก่งค่ะ ขอเวลาซักซ้อมก่อน แล้วจะรับคำท้า”

“งั้นก็...” ชายหนุ่มชูแก้วยื่นออกมาหาอีก “เพื่อวันรับคำท้า”

เธอยิ้ม เอาเถอะ ยังไงก็ได้

“เพื่อวันรับคำท้าค่ะ”

เสียงคลิ้งดังอีกครั้ง ต่างฝ่ายต่างจรดแก้วกับริมฝีปากเงาของใครบางคนเลื่อนมายืนอยู่ข้างหน้าพร้อมกับเสียงใสๆ เรียก “ฟ้า” ทำให้ฟ้ารุ่งซึ่งเงยหน้าขึ้นมองถึงกับเกือบจะล้มลุกมณฑิราเพื่อนรักของเธอเอง

และร่างสูงหนาที่ยืนมองทำสีหน้าเคร่งขรึมอยู่ข้างๆ.....

พีณา.....